

fikkert, at der vilde fremkomme Bestyrligheder for, at han gjorde politisk Opfattelse gjældende ved Spørgsmaal om større eller mindre Tillæg. Det vilde altsaa være en overdreven Grad af Tillid til Ministeriet at ville ordne Sagen paa den Maade, som det forekommer mig, at det ærede Medlem antydede. Jeg skal endnu blot tillade mig at bemærke til det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgfreds (S. Madsen), at det ærede Medlem for Viborg (Ansjer) ganske vist ikke her i Thinget har udtalt sig imod Striker, og jeg tror overhovedet ikke, at Nogen i eller udenfor Salen vil opstille en saadan almindelig Sætning, at Striker ikke ere berettigede. Der er vist Ingen, som ikke erkjender, at Striker ere et fuldstændig loyalt Baaben fra Arbeidernes Side imod Arbeidsgivere. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem udtalte, at Embedsmændene vilde gjøre Strike, eller at der var Fare for, at de vilde det, men han sagde tværtimod, at de ikke kunde det, og at de altsaa ikke have det Baaben, som alle andre Arbeidere have til at værge sig med. — Endelig skal jeg tillade mig at fremhæve et Punkt af det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgfreds (S. Madsen). Han syntes at ville motivere sin og sine Meningsfællers Utilbøjelighed til at ville Ret og Skjel imod Embedsmændene, og at give dem, hvad de kunne have billigt Krav paa, derved, at vi ikke her kunde blive enige om, hvorvidt der skal finde Nedsættelse Sted i Soldat-afgiften; fordi vi ikke kunde blive enige om det rette Princip for Soldatlovgivningen, skulde Embedsmændene lide. Det kunde kun være rigtigt under Forudsætning af, at det ærede Medlem betragtede sig som Repræsentant for en færegen Klasse, som hvis Modstandere han udelukkende havde Embedsmænd for sig, men dette er saa langt fra Tilfældet, at det ærede Medlem vistnok vil erkjende, at mange Andre end netop Embedsmænd kunne finde det rigtigt at øve Billighed imod disse Medborgere som imod andre.

Scavenius: I en stor Del af, hvad det ærede Medlem, der nu satte sig, udtalte, er jeg ganske enig, og først og fremmest i den Sætning, at det er for Statens, for Samfundets Skyld, at vi maa Lønne Embedsmændene paa en saadan Maade, at de kunne leve nogenlunde sorgfrit; thi ellers vil Følgen blive den, at Embedsstanden vil gaa ned ad i Dygtighed, og at det vil blive vanskeligere at faae unge Folk til at gaa Embedsveien. Jeg tror nu, som jeg allerede har udtalt i Fjor, at Forholdene ere saaledes, at det er snart en Nødvendighed — om man end ikke kan sige, at det just ubetinget er en Nødvendighed i Dieblicket — at komme til en ikke ringe Forhøjelse i de nuværende Embedslønninger. Ganske vist er der vel en Del af disse Lønninger, de højeste, hvor man ikke kan paavise en saadan Nødvendighed, men hvad dem angaar, maa man dog sige,

at der er en høi Grad af Billighed for, at der ogsaa tages Hensyn til dem, da deres Lønninger ere fastsatte under andre Konjunkturer for alle Fornødenheder end dem, der nu ere tilstede, men jeg betragter det som ubetinget givet, at vi maa komme til — jo snarere jo bedre for os Alle — at give de lavere stillede Embedsmænd en Forøgelse i Lønnen. Men her vil jeg strax sige, at jeg ikke paa nogen Maade kan være enig i den Sætning, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgfreds (B. Holm) i Aar som i Fjor udtalte, at man burde standse med Tillæget ved 1,200 Rd., selv om man gaar ud fra, at kun de lavere Stillede skulde have det. Jeg er overbevist om, at en stor Mængde Embedsmænd, der have over 1200 Rd. og indtil 2,000 Rd., ere uheldigere stillede end Mange, der have under 1,200 Rd. Man maa lægge vel Mærke til, at der er mange Embedsclasser, hvori de lavere Lønne ogsaa ere de Yngre, hvor man rykker op, begynder sin Embedstjeneste i en forholdsvis ung Alder, og der kan en ung Mand, der ikke har stiftet Familie, lettere komme ud af det med 6 til 800 Rd., end en Familiefader med det Dobbelte. Denne Lov er i Aar foreslaet af Regjeringen at skulle være vedvarende. Svis Regjeringen kan faae Thinget til at gaa ind derpaa, skal Intet glæde mig mere; men naar jeg skal dømme efter de Udtalelser, vi have hørt i Dag, er Udsigten i saa Henseende jo kun daarlig. Der er gjort gjældende fra mange Sider, at man dog ikke kan være sikker paa, at de Konjunkturer, som ligge til Grund for Lovforslaget, skulde være vedvarende i længere Tid, og at det derfor er bedre og fornuftigere at indskrænke sig til at give Lønningstillæget for kortere Tid. Endstjøndt jeg, som sagt, helst vilde, at man gif til en vedvarende Lov, kan jeg ogsaa meget godt forstaa den Tankegang, der ligger til Grund herfor, men det vil jeg blot lægge det høie Thing paa Hjerte, at man ikke sammenblander to meget forskellige Ting, den ene ikke at gjøre Tillæget vedvarende, den anden at benytte dette Lovforslag som et Middel til at gennemføre sine politiske og statsretlige Theorier. Fjor vare vi nær ved at have opnaaet en Lov om Tillæg til de lavere stillede Embedsmænd. Som bekendt gif dette Lovforslag i Stykker paa Grund af Uenighed, om det var rigtigt at optage det paa Finantsloven eller ikke. Jeg vil for mit Bedkommende haabe, at, for saa vidt der virkelig er en Anerkjendelse af, at et Tillæg er nødvendigt, man da ikke vil gjøre Sit til, at det ikke kommer, ved ligesom i Fjor at fordre det optaget paa Finantsloven. Jeg skal ganske vist ikke benegte, at der kunde tænkes Former, hvorunder man kunde optage saadanne Lønningstillæg paa Finantsloven, og hvorimod man ikke kunde indvende noget meget Besentligt; men jeg tror rigtignok, at naar man kommer til Udførelsen af sin Tanke, vil man snart se, at man dog ikke kan give Ministeriet saa fuld-